

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Michala Bobka, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **I. S.**, zast. Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Varšavská 714/38, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2024, č. j. PPR-38787-12/ČJ-2023-990115, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2024, č. j. 17 A 37/2024 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se u žalovaného domáhal výmazu jím zpracovávaných osobních údajů žalobce ze Schengenského informačního systému a z evidence nežádoucích osob. Jeho žádosti žalovaný nevyhověl, neboť dospěl k závěru, že žalobce představuje ohrožení bezpečnosti či veřejného pořádku ČR či jiných států Schengenského prostoru. K tomuto závěru přitom dospěl žalovaný již podruhé, tedy poté, co doplnil správní spis o nové skutečnosti. Předchozí sdělení žalovaného ve věci (ze dne 25. 9. 2023, č. j. PPR-38787-2/ČJ-2023-990115) totiž Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 1. 2024, č. j. 11 A 127/2023 - 32, zrušil z důvodu, že dosavadní zjištění ve věci dostatečně neodůvodňovala přijatý závěr o bezpečnostním riziku žalobce.

[2] Městský soud nyní žalobu zamítl rozsudkem ze dne 25. 10. 2024, č. j. 17 A 37/2024 - 33. Zdůraznil, že v utajované části spisu jsou oproti předchozímu řízení uvedeny aktualizované informace, které podrobně popisují aktivity žalobce, včetně aktivit na území jiných států. V celkovém kontextu těchto informací přitom městský soud dospěl k závěru, že žalovaný učinil správný závěr, že žalobce představuje závažné bezpečnostní riziko, a to nejen pro Českou republiku, ale i pro státy Schengenského prostoru. Žalovaný navíc ve svém sdělení uvedl dostatečně konkrétní důvody pro tento závěr, a to v rozsahu, který žalobci umožnil využít prostředků k ochraně práva brojít proti zpracování osobních údajů a současně zajistil legitimní zájem státu na utajení informací, které slouží k plnění úkolů policie. Podle soudu tak žalobci byla sdělena podstata skutečností, která vedla k závěru, že jeho pobyt na území může představovat bezpečnostní riziko.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[3] Rozsudek městského soudu napadá žalobce (stěžovatel) v celém rozsahu kasační stížností. Její důvod spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud (též jen „NSS“) napadený rozsudek zrušil, věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

[4] Za první, stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně posoudil „kritičnost“ stěžovatele vůči současnému politickému, resp. ekonomickému aj. systému jakožto nebezpečnost vůči demokratickým základům ČR a dalších států Schengenského prostoru. K tomu podle stěžovatele není důvod. Napadený rozsudek navíc tvrzení žalovaného o existenci rizika pro demokratické základy ani nepotvrzuje, neboť hovoří pouze o „závažném bezpečnostním riziku“.

[5] Za druhé, stěžovatel namítá, že městský soud se nevypořádal s předchozím zrušujícím rozsudkem jiného senátu téhož soudu v této věci (č. j. 11 A 127/2023 - 32). Tento svůj předchozí rozsudek, který pro něj byl nicméně závazný, městský soud ani nezmínil. Pochybení spatřuje stěžovatel též ve skutečnosti, že ačkoli předchozí rozsudek městského soudu č. j. 11 A 127/2023 - 32 odlišil proti-systémové smýšlení od projevů tohoto smýšlení, napadený rozsudek se omezil pouze na jedinou větu: že je stěžovatel nebezpečný.

[6] Za třetí, městský soud měl podle stěžovatele napadené rozhodnutí zrušit z důvodu, že nedostatečně „naznačilo“, v čem má nebezpečnost stěžovatele spočívat.

[7] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Odkázal na své vyjádření k žalobě. Nad jeho rámec pouze upozornil na rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2024, č. j. 8 Azs 134/2023 - 80, rozsudek městského soudu ze dne 21. 10. 2024, č. j. 17 A 46/2022 - 83, a rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2024, č. j. 1 As 259/2024 - 33. Ty mají podporovat jeho argumentaci ohledně rozsahu sdělených důvodů pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob a Schengenského informačního systému.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním formálních podmínek řízení o kasační stížnosti. Konstatoval, že je přípustná. Napadený rozsudek proto NSS přezkoumal v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů. Přihlížel při tom k případným vadám, které by musel zohlednit i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost **není** důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud v obecné rovině předesílá, že městský soud v napadeném rozsudku (odst. 9. až 20.) již stěžovateli podrobně zrekapituloval relevantní právní rámec zpracování osobních údajů v rámci Schengenského informačního systému a evidence nežádoucích osob, včetně postupu žalovaného při zpracovávání žádostí dotčených osob o výmaz jejich osobních údajů z uvedených databází. Na tyto pasáže odůvodnění napadeného rozsudku proto NSS odkazuje, aniž by považoval za účelné uvedenou právní úpravu znovu sám popisovat.

[11] V rovině věcné je poté klíčové, že rozhodnutí žalovaného o ponechání osobních údajů stěžovatele v Schengenském informačním systému a evidenci nežádoucích osob se opírá o utajované informace. Jak přitom vysvětlil již městský soud v odst. 21. napadeného rozsudku, tato skutečnost předurčuje nároky kladené na odůvodnění správního rozhodnutí (resp. v tomto případě sdělení žalovaného), ale současně ovlivňuje i rozsah a způsob soudního přezkumu. Jak totiž NSS uvedl například v rozsudku ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023 - 27, je *„třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo. V tomto smyslu tedy rozhodnutí, v němž nejsou uvedeny konkrétní důvody pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob, jelikož se jedná o utajované informace, jen proto nelze označit za vadné, neboť právní předpisy výjimečně umožňují v rozhodnutí tyto důvody neuvádět. Přezkoumatelnost rozhodnutí je pak zajištěna, byť nepochybně obtížněji než u „běžných“ správních rozhodnutí tím, že orgán, jenž má pravomoc správní rozhodnutí přezkoumávat, tj. v první řadě soudy ve správním soudnictví, musí mít neomezený přístup k podkladům rozhodnutí obsaženým ve správním spisu“* (srov. též rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS).

[12] Je to tedy soud, který v této specifické situaci „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. III. ÚS 22/20, či rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2024, č. j. 1 As 259/2024 - 33).

[13] Právě Ústavním soudem zdůrazněná „povaha věci“ je klíčovým parametrem pro nezbytnou míru přezkumu správním soudem. V zásadě platí jakási přímá úměra: čím razantnější zásah do osobní sféry stěžovatele, jehož důvodem jsou skutečnosti vyplývající z utajované informace, tím intenzivnější přezkum a „suplující“ činnost soudu je nezbytná. Při spíše vzdálených zásazích do osobní sféry dotčeného jednotlivce, jako je kupříkladu právě vstup na území schengenského prostoru pro osoby třetích států bez jakýkoliv vazeb na občany Unie, které proto nemají žádný právní nárok na vstup na území schengenského prostoru, navíc ve specifickém kontextu informací získaných zpravodajskými službami či službou policie, pak postačuje, pokud je utajovaná informace dostatečně individualizována

s ohledem na konkrétní činnost dané osoby a ověřena z více zdrojů, čímž celkově vytvoří ucelený obraz o činnosti dané osoby.

[14] Tomuto požadavku informace předložené žalovaným dostály. Rozhodující senát NSS se seznámil s povahou a charakterem informací obsažených v utajené části spisu. Dospěl k závěru, že popis vytýkaného jednání a dotčených informací ve sdělení žalovaného, jímž reagoval na žádost stěžovatele, je dostatečný. Stěžovateli byl sdělen charakter skutečností, který vedla k závěru, že jeho pobyt na území ČR ale i jiných států Schengenského prostoru může představovat bezpečnostní riziko. NSS proto nepřisvědčil stěžovateli, že měl městský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit s ohledem na jím tvrzené nedostatky odůvodnění. Souhlasí naopak s městským soudem, že sdělení obsahuje dostatečně individualizované důvody, které vedly k zařazení stěžovatele do příslušných evidencí a trvání těchto důvodů, a to v rozsahu, který umožňuje stěžovateli využít prostředků obrany a současně respektuje zájem státu na utajování informací (srov. odst. 23. napadeného rozsudku).

[15] Stejně tak NSS souhlasí s městským soudem, že utajovaná část spisu obsahuje aktualizované informace, které podrobně popisují aktivity stěžovatele, včetně aktivit na území jiných států (odst. 22. napadeného rozsudku). Rovněž podle názoru NSS tyto informace dostatečně odůvodňují závěr žalovaného, že osoba stěžovatele představuje závažné bezpečnostní riziko pro ČR, ale i pro ostatní státy Schengenského prostoru. Žalovaný, stejně jako následně městský soud, tak bezpečnostní riziko stěžovatele vyhodnotil správně.

[16] Nejvyšší správní soud dodává, že není podstatné, že v tomto směru městský soud odkázal jen na „závažné bezpečnostní riziko“, aniž by tyto závěry vztáhl i ke konkrétnímu nebezpečí pro demokratické základy. Závěr o závažném bezpečnostním riziku stěžovatele vyslovil již žalovaný, a to jako závěr nosný (srov. str. 4 a 5 sdělení). Právě tento závěr je totiž klíčový s ohledem na relevantní právní úpravu, která vychází z nebezpečí osoby pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost (srov. čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 a § 154 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky). Ohrožení demokratických základů, jak na to žalovaný dále poukázal na str. 5 sdělení, tento obecný závěr pouze blíže konkretizuje. Nebylo tak nutné, aby se touto konkretizací znovu podrobně zabýval i městský soud.

[17] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani kasační námitce, podle níž se městský soud nevypořádal s předchozím zrušujícím rozsudkem jiného senátu téhož soudu v této věci (č. j. 11 A 127/2023 - 32). Byť městský soud pravda citovaný rozsudek výslovně nezmínil, z odůvodnění napadeného rozsudku jednoznačně plyne, proč rozhodl odlišně. V odst. 22 rozsudku konkrétně vysvětlil, že při svém rozhodování vyšel z aktualizovaných informací obsažených v utajené části spisu, které v předcházejícím řízení (vedeném pod sp. zn. 11 A 127/2023) nebyly k dispozici.

[18] Není konečně vadou, jak namítá stěžovatel, že zatímco městský soud v předcházejícím řízení odlišil proti-systémové smýšlení stěžovatelů od projevů tohoto smýšlení, v projednávané věci pouze uzavřel, že stěžovatel představuje bezpečnostní riziko. Právě tento závěr je totiž dostatečně prokázán aktualizovanými informacemi obsaženými

pokračování

v oddělené části spisu (oproti předcházejícímu řízení vedenému pod sp. zn. 11 A 127/2023). Jak bylo přitom již uvedeno, právě tento závěr je klíčový pro posouzení, zda bylo rozhodnutí žalovaného zákonné.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Z uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[20] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Žalovanému poté nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2025

Michal Bobek
předseda senátu